

[Kirkegaard]

nogen har vovet sig ud i en større produktion. Løsningen af dette problem bør naturligvis indgå i ministerens prioritering.

Ligeledes er der problemer med indlæsning af tidsskrifter. Vi skal selvfølgelig være opmærksom på den tekniske udvikling og den såkaldte syntetiske tale; denne nye teknik vil givetvis i en ikke fjern fremtid kunne tages i anvendelse ved mere specielle indlæsningsopgaver.

Den positive udvikling på det område, der hedder kommunale lydavisere og radiostationer, er glædelig; antallet af regionale og lokale radiostationer er steget stærkt, hvilket ikke mindst er til glæde for de læsehandicappede, men alligevel er der stor interesse for den kommunale lydavis, hvor den findes. Nyheder fra lokalområdet har åbenbart meget stor interesse, og derfor håber vi, at den positive udvikling vil fortsætte, så flere og flere kommuner kan tilbyde denne service.

I øvrigt skal vi også være opmærksom på andre materialer end punktskriftsmaterialer og lydmaterialer; jeg vil f.eks. gerne nævne den såkaldte MagnaPrint-serie, en udgivelse af bøger med stor skrifttype, samt bøger skrevet i et særlig letlæst sprog, alt sammen til gavn for de læsehandicappede.

Der er jo en række private organisationer og sammenslutninger af læsehandicappede, og disse er naturligvis stærkt optaget af alle de problemer, som redegørelsen omhandler. Det er vigtigt, at der er et tæt og konstruktivt samarbejde mellem disse og de offentlige institutioner, ikke mindst hvad angår udgivelse af materialer.

Der var flere af redegørelsens elementer, der fortjente at blive trukket frem, men det vil jeg dog undlade ved denne lejlighed og blot afslutningsvis endnu en gang give kulturministeren tilsagn om, at vi i det konservative folkeparti støtter ministeren i at prioritere denne i omfang beskedne, men alligevel betydningsfulde del af den danske kulturpolitik højt.

Povl Brøndsted (V):

Det er altid meget let at mene, at der bliver gjort for lidt for nogle minoritetsgrupper, men det er vigtigt også at se på udviklingen i de seneste år. Vi fik i 1982 betænkning nr. 950, der omhandler hele spørgsmålet om biblioteksbetjening m.v. af blinde og svagsynde-

de. Jeg synes, der i virkeligheden er sket meget. Der er forståelse for denne opgave, og jeg synes også, ministerens redegørelse viser, der er en udvikling.

Men så kommer vi til hele spørgsmålet, om det prioriteres højt nok, om det går hurtigt nok. Nej, det går aldrig hurtigt nok, når det gælder løsningen af problemer for folk, der er hæmmede i henseende til at få del i information og kulturgoder. Det kan aldrig være tilstrækkeligt, der kan aldrig gøres for meget, og derfor mener jeg, vi må se på udviklingen i den gunstige og gode retning, den går.

Jeg mener også, det er meget vigtigt, at vi ser på forskelligheden i den gruppe, der har brug for andet end det læste stof. Vi har for det første gruppen af senblinde, hvor vi har de ældre. Jeg tror, der er mange af disse senblinde, der har lært at bruge andre midler end dem, der direkte bliver lavet i form af lydbøger. Brugen af blindeskrift får de aldrig lært; det er lyden, der er deres mulighed for at få informationer.

Her har vi haft en meget gunstig udvikling, som er kommet uden om den direkte målgruppe, nemlig igennem for det første de tre radioprogrammer, vi har, for det andet det stigende antal lokalradioer. Jeg ved, at mange af de senblinde har utrolig stor glæde af det og behov for, at vi sætter ind her og sikrer, at der er både informativt og kulturelt stof for dem på de rigtige tidspunkter af døgnet.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det ikke kunne lade sig gøre, at vi i højere grad fik lov til også at båndede det, der i forvejen kommer på bånd, for en meget stor del af det, der kommer gennem radio, både den nationale og de lokale, er på bånd, og derfor burde man kunne sikre, at det glider ind over biblioteksvæsenet og bliver distribueret i en eller anden periode alt efter dets varighedsværdi og kvalitative værdi, for når man ser programmerne igennem, opdager man, at det er meget fine litteraturværker, der bliver læst op af dygtige kunstnere. Derfor må det være et spørgsmål om at finde en løsning af ren og skær ophavsretlig art. Hvis vi mener, at problemet ene og alene skal løses ved, at vi får et antal lydbøger, er det et spørgsmål, om 12.000 er nok, om det skal være 20.000, eller om det skal være alt, hvad vi har. Det